

345.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 marca 1922 r.

w przedmiocie utworzenia okręgowych i powiatowych urzędów ziemskich na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego, województwa białostockiego.

Na mocy art. 13 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70, poz. 461) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 178) zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się następujące okręgowe urzędy ziemskie:

1. wołyński, obejmujący powiaty: dubieński, horochowski, kowelski, krzemieniecki, lubomelski, łucki, ostrógiński, rówieński i włodzimierski.

2. poleski, obejmujący powiaty: białowieski, brzesko-litewski, drohiczyński, kamieńsko-koszyrski, kobryński, kosowski, łuniniecki, piński, prużański i sarnieński.

3. nowogródzki, obejmujący powiaty: baranowski, duniłowiczowski, dziśnieński, grodzieński, lidzki, nieświeski, nowogródzki, słonimski, stołpecki, wilejski, wołkowyski i wołożyński.

Liczbę i siedzibę powiatowych urzędów ziemskich w każdym z wymienionych okręgów oznacza Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 2. Zawarte w §§ 3, 4 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 178) przepisy o delegaturach okręgowych Głównego Urzędu Ziemskiego i o komisarjatach powiatowych ziemskich uchyla się.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Sew. Ludkiewicz

346.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustaw o dostarczaniu środków przewozowych do budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów i o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

Na mocy art. 5 ustawy z dn. 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o dostarczaniu środków przewozowych do budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów (Dz. U. R. P. r. 1921 № 6 poz. 31) oraz ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89 poz. 656) rozciąga się na ziemię wskazane w art. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Robót Publicznych:
G. Narutowicz

347.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 maja 1922 r.

w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.

Na zasadzie postanowień o normowaniu poborów niestałych i ubocznych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszy państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429-436) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp 2 art. 1 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszy państwowych oraz pracowników kolejowych (Dz. U. R. P. № 74 i 88, poz. 507 i 577) otrzymuje następujące brzmienie: „2) w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

a) djetyienne dla funkcjonarjusza (pracownika), jego żony i dzieci, o ile osoby te

uwzględnia się po myśli art. 5 ustawy o uposażeniu przy wymiarze dodatku drożyznianego;

- b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróżą kołowej funkcjonariusza (pracownika), jego żony i dzieci oraz jednego (jednej) sługi;
- c) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego”.

§ 2. Normalne dietyienne określone w punktach 1, 3 i 4 ustępu 1 art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507), w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 241), w ustępie 2 art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) oraz w art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 577), ustala się jak następuje:

1) dla urzędników:

I stopnia służbowego	na	175 Mk.
II	”	140 ”
III	”	140 ”
IV	”	125 ”
V	”	125 ”
VI	”	105 ”
VII	”	90 ”
VIII	”	70 ”
IX	”	70 ”
X	”	60 ”
XI	”	60 ”
XII	”	60 ”

3) dla sędziów i prokuratorów:

- a) pobierających uposażenie grupy I na 105 Mk.
- b) ” ” ” II ” 125 ”
- c) ” ” ” III ” 140 ”
- ” ” ” i IV ” 140 ”

4) dla profesorów państwowych szkół akademickich (zwyczajnych i nadzwyczajnych) na 125 Mk.

Dla wyższych funkcjonariuszów policji państwowej

I stopnia służbowego	na	125 Mk.
II	”	125 ”
III	”	125 ”
IV	”	105 ”
V	”	105 ”
VI	”	90 ”
VII	”	70 ”
VIII	”	70 ”

Aplikanci sądowi egzaminowani — zastępcy sędziów śledczych i asesorowie sądowi z b. dzielnicy pruskiej otrzymują 90 Mk. inni aplikanci sądowi 70 Mk. dziennie.

Pracownicy kolejowi otrzymują:

w 1 stopniu płacy	125 Mk.
” 2	125 ”
” 3	105 ”
” 4	90 ”
” 5	70 ”
” 6	70 ”
” 7	60 ”
” 8	60 ”
” 9	60 ”
” 10	45 ”
” 11	45 ”
” 12	45 ”
” 13	45 ”

w 14 stopniu płacy 35 Mk.

” 15 ” ” 35 ”

§ 3. Przedostatni ustęp art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) uzupełnia się, jak następuje:

„Do tego okresu nie należy wliczać czasu zużytego na podróż do danej miejscowości, jak również czasu podróży powrotnej”.

§ 4. Ustęp 2 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 422) ulega następującej zmianie:

„Stopa jednak tego uzupełnienia nie może być niższą od każdorazowego mnożnika ustalonego dla miejscowości zaliczonych do klasy III”.

§ 5. § 3 wymienionego w § 4 rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy podróżach służbowych do miast Warszawy i Łodzi, przyznawać się będzie nadto osobny dodatek. Wysokość tego dodatku pozostawać będzie do uzupełnienia diet normalnych obliczonego wedle zasad § 2-go niniejszego rozporządzenia w takim stosunku, w jakim pozostaje dodatek wyrównawczy dla miast Warszawy i Łodzi do dodatku drożyznianego”.

§ 6. Ustęp 2 a i b § 4 wspomnianego w § 4 rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Według każdorazowego mnożnika dla miejscowości zaliczonych do klasy III dodatku drożyznianego”.

§ 7. Ustęp 2 art. 4 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 i 88, poz. 507 i 577) otrzymuje następujące brzmienie:

„O ile odnośna czynność komisyjna łącznie z podróżą lub sama czynność komisyjna względnie sama podróż w dniu wyjazdu lub przyjazdu z komisji trwały co najmniej 6 godzin, należą się funkcjonariuszowi diety za dzień wyjazdu względnie przyjazdu. Jeżeli przy podróżach służbowych trwających ponad 24 godzin, czynność komisyjna łącznie z podróżą trwała w dniu wyjazdu lub przyjazdu mniej niż 6 godzin, uważa się dzień wyjazdu i przyjazdu razem za jednostkę, o ile tylko cała czynność służbowa lub podróż w tych dniach trwała łącznie co najmniej 6 godzin.

Jeżeli urzędnik odbywa podróż służbową koleją lub przeważnie koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli natomiast funkcjonariusz odbywa podróż innym środkiem komunikacyjnym np. końmi, samochodem i t. p. należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzednim zdaniu”.

§ 8. Art. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) otrzymuje następujące brzmienie:

„Koszta podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego oraz wydatki na tragarzy.

Do przejazdu koleją w klasie I mają prawo:

- a) urzędnicy państwowi zaliczeni od I do VI stopnia służbowego włącznie, w tej liczbie

dyrektorzy i nauczyciele szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych oraz seminarjów nauczycielskich i inspektorzy szkolni, o ile pobierają dodatek droższniany do płacy zasadniczej według VI stopnia służbowego,

- b) bez względu na stopień służbowy: sędziowie i prokuratorowie, profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni szkół akademickich, komendant główny, starsi inspektorzy i inspektorzy policji państwowej.

Do przejazdu koleją w klasie II mają prawo:

- a) urzędnicy państwowi zaliczeni od VII do XII stopnia służbowego włącznie,
- b) bez względu na stopień służbowy: aplikanci sądowi, dyrektorzy i nauczyciele szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych oraz seminarjów nauczycielskich, jak również inspektorzy szkolni oprócz wymienionych w ustępie poprzednim, pomocnicy naukowcy w szkołach akademickich, kierownicy i nauczyciele szkół powszechnych oraz wyżsi funkcjonariusze policji państwowej od podinspektorów począwszy.

Jeżeli na statku są tylko dwie klasy zwraca się urzędnikom od I do VII stopnia włącznie, ceny biletu I klasy.

O ile urzędnik korzystał ze zniżek przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznymi (Monitor Polski z dnia 13 lipca 1920 r. № 147) należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Słudze urzędnika zwraca się zawsze cenę biletu III klasy.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i na przystań zwraca się wedle obowiązującej taryfy wydanej przez właściwą władzę. Koszta dorożek w tych miejscowościach, w których taryfy dorożkarskie nie zostały ustanowione, udowadnia funkcjonariusz państwowy przed przedstawieniem odpowiednich zaświadczeń miejscowego starostwa względnie magistratu lub zarządu gminy na okoliczność, że poniesiony wydatek odpowiada miejscowym stosunkom.

Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych stosunków może odnośna władza centralna za zgodą Ministra Skarbu przyznać funkcjonariuszom faktycznie poniesione i udowodnione koszta dorożek.

Koszta przewozu bagażu.

Zwrot istotnie poniesionych i wykazanych kosztów przewozu 80 kg. bagażu podróznego należy się urzędnikowi, o ile czynność komisyjna łącznie z podróżą trwa dłużej, niż 6 dni.

Wyjątkowo można przyznać zwrot kosztów przewozu o wyższej niż 80 kg. wadze, jeżeli do wykonania czynności komisyjnych potrzebnym było zabranie większej ilości akt lub innych przedmiotów, koniecznych do przeprowadzenia czynności komisyjnych i o ile okoliczność tę stwierdzi władza zarządzająca komisją.

Wydatki na tragarzy.

Wydatki na tragarzy przy przejeździe i wyjeździe w jednej miejscowości zwraca się wedle obo-

wiązującej taryfy, ale tylko wówczas, gdy funkcjonariuszowi przysługuje prawo przewozu bagażu.

Postanowienia ogólne.

Urzędnik może zasadniczo używać tylko pociągów osobowych. Użycie pociągów pośpiesznych jest dozwolone, o ile przez to zaoszczędza się djety, lub jeśli komisja jest nagła. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego ma potwierdzić na rachunku władza zarządzająca komisją lub przełożona władza służbowa.

Urzędnikom delegowanym w sprawach służbowych, którzy mają prawo przejazdu pierwszą klasą, może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym (sleeping) pod następującymi warunkami:

- a) podróż koleją spowodowana podróżą służbową, nie może wynosić mniej, niż 8 godzin, zaś podróż sama musi się odbywać w godzinach wieczornych i nocnych;
- b) władza zlecająca podróż służbową winna stwierdzić pisemnie potrzebę i zezwolenie na użycie miejsca w wagonie sypialnym;
- c) zaliczenie kosztów na użycie miejsca w wagonie sypialnych w rachunku kosztów podróży, nastąpić może jedynie na podstawie dołączonego do tegoż rachunku oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym.

Przy podróży kołowej przyznaje się funkcjonariuszowi koszta wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonariuszom państwowym, o ile zaś taryfy takie nie istnieją, zwraca się koszta w wysokości odpowiadającej miejscowym cenom, stwierdzonej zaświadczeniem miejscowego starostwa, względnie magistratu lub zarządu gminy.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się koszta podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada praktykowanym w danym miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie stwierdzoną.

Na czynności komisyjne w miejscowościach położonych w odległości bliżej niż 2 km. od siedziby urzędowej nie należą się żadne koszta podróży.

Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców można użyć dorożki, o ile odległość punktu komisyjnego od urzędu, względnie mieszkanie wynosi więcej, jak 2 km.

Przy podróżach wspólnych zalicza należytość za dorożkę, tudzież podróż kołową zawsze urzędnik, posiadający uposażenie wyższego stopnia służbowego. Wyjątek stanowią tylko miasta mające ponad 50.000 mieszkańców, gdzie każdy urzędnik zalicza osobno należytość za przejazd do dworca kolejowego i z powrotem.

Przy komisjach, których czynność zasadza się na obchodzeniu parcel (np. przy szkodach elementarnych, przy szkodach z powodu ćwiczeń wojskowych, komisjach reambulacyjnych kolejowych, komisjach wyłączeniowych i granicznych i t. p.) zalicza się za każdą godzinę stwierdzonego chodu 4 kilometry jazdy, które opłaca się według taryfy obowiązującej w danej miejscowości dla podwód dostarczonych w razie podróży służbowych funkcyj-

narzuszów państwowych. Postanowienie to nie ma zastosowania do wszystkich tych funkcjonarjuszów, u których obchodzenie parcel stanowi ich główną zasadniczą czynność służbową.

Emerytom w razie użycia ich do jakiej czynności komisyjnej lub służbowej należą się koszty podróży analogicznie do czynnych urzędników państwowych, djety zaś przyznaje się im według wysokości uposażenia pobieranego w chwili przejścia na emeryturę.

Pracownicy kontraktowi pobierają należności za podróże służbowe według umowy z nimi zawartej stosownie do przyznanego im wynagrodzenia; należności te jednak nie mogą przewyższać należności, przyznanych funkcjonarjuszom państwowym”.

§ 9. Postanowienia zawarte w art. 8 niniejszego rozporządzenia co do zwrotu wydatków na dorożki, na tragarzy i zwrotu kosztów podróży kołowej stosują się analogicznie do art. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 577).

§ 10. § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 422) otrzymuje następujące brzmienie:

„Określone w ustępie 2 art. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 507) koszty przeniesienia należą się funkcjonarjuszom państwowym przy przeniesieniach zarządzonych z urzędu lub w drodze konkursu.

Przy przeniesieniach na prośbę urzędnika przyznanie w drodze wyjątku kosztów przeniesienia zależeć będzie od decyzji szefa właściwej władzy centralnej.

Zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urzędnika domowego nie może przewyższać u funkcjonarjuszów samotnych jednomiesięcznego uposażenia, dla utrzymujących do 4 członków rodziny dwumiesięcznego uposażenia, a dla utrzymujących więcej niż 4 członków rodziny trzymiesięcznego uposażenia (płaca zasadnicza łącznie z wszystkimi dodatkami z wyjątkiem nadzwyczajnych dodatków)”.

§ 11. Ustęp pierwszy art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 88 poz. 577) otrzymuje następujące brzmienie:

„Pracownicy kolejowi przeniesieni z urzędu lub w drodze konkursu otrzymują zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urzędnika domowego.

Zwrot ten nie może przekraczać:”

§ 12. Zdanie 4 art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 507) otrzymuje następujące brzmienie:

„Prócz należności za bilety przysługuje funkcjonarjuszowi przesiedlonemu prawo zarachowania wykazanych kosztów przewozu bagażu, a to dla samotnego 50 kg., dla żonatego 80 kg., a dla każdego z członków rodziny i sługi po 30 kg.”

§ 13. Postanowienia zawarte w art. 9 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 i 88, poz. 507 i 577) mają analogiczne zastosowanie do kosztów przeniesienia.

§ 14. Normalne djetyienne określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 241) ustala się dla funkcjonarjuszów niższych od 1 do 4 stopnia płacy na 35 mk. dla funkcjonarjuszów niższych od 5 do 9 stopnia płacy tudzież dla pomocników kancelaryjnych w b. zaborze austriackim na 45 Mk.; posterunkowym i starszym posterunkowym policji państwowej na 55 Mk., przodownikom i starszym przodownikom policji państwowej na 60 Mk.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 maja 1922 r.

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

348.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów

z dnia 12 maja 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie umundurowania funkcjonarjuszy polskiej marynarki handlowej.

Na podstawie art. 35 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędnicy, funkcjonarjusze niżsi, bocmani oraz marynarze polskiej marynarki handlowej oraz uczniowie szkoły morskiej w Tczewie mają prawo do noszenia munduru i odznak służbowych, określonych niniejszem rozporządzeniem.

§ 2. Umundurowanie urzędników:

- 1) czapka kroju międzynarodowego (wzór 9), koloru ciemno granatowego; daszek skórzany, lakierowany na czarno; otok czapki pokryty czarną morową wstążką. Na otoku ponad daszkiem sznurek kręcony złoty z guzikami złotymi z kotwicą (wzory 4 i 5); na przedzie emblemat wielki (wzór 1). Latem górna część czapki z białego lżejszego materiału.
- 2) Mundur:
  - a) Surdut (wzór 11) koloru c. granatowego—długi do kolan. Kołnierzyk wykładany. Dwa rzędy guzików złotych (po 5 szt.) z kotwicą (wzór 3). Z tyłu klapy z czterema guzikami (wzór 3). Na rękawach oznaki, stosownie do kategorii (wzór 8).
  - b) Kurtka granatowa (wzór 12). Kołnierzyk wykładany. Dwa rzędy guzików (po 5 szt.) Z boków dwie kieszenie wewnętrzne z klapiami. Na rękawach oznaki, **stosownie do** kategorii (wzór 8).